

Motoristi

MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 RY

N:o 1 HELMIKUU 1975

HYVÄÄ

MOOTTORIPYÖRÄ
VUOTTA

Antti P...
M...

Ilmestyy: tammi-, maaliskuu-, touko-, heinä-, syys- ja marraskuussa.
Julkaisija: MOOTTORIPYÖRAKERHO 69 ry.

MOOTTORIPYÖRAKERHO 69 ry:n hallitus:

Puheenjohtaja

Orko Tallinen
Haminantie 21
46900 Inkeroinen

Kerhoisäntä

Henrik Budich
Kauppak. 10
Kotka

**Kerhon postisiirtotili
numero on 426 781 -**

Sihteeri

Kari Ahola
Mantereenkatu 2
Hämeenlinna

Toimittaja

Paula Vekama
Runebergink. 6 b D
00100 H:KI 10

Kassanhoitaja

Jan-Anders Söderholm
Matkamiehentie 10 A 5
00320 Hki 32

Varajäsenet

Teuvo Koponen
Erottajakatu 6
13130 HML 13
Reino Hakala
Parolant. 18 a 15
11130 HML 13

Hei taas teille kaikille!

Niin se meni sitten joulukuun ja vaihtui vuosi, joten parhainta Uutta Vuotta teille kaikille.

Tosiaan parhainta, sillä alkaa tuntuun siltä, että tämä moottoripyöräily on muodostumassa elitti, tai tosi sinikkäitten harrastukseksi.

Taas meitä sorretaan, koska kun ei aina. Vaihteeksi vakuutusyhtiöiltä kuuluu kummia. Vakuutusmaksut tiemme nousevat ja varsin korkeelentoisiin lukemiin.

Tosiasiaan on, että motskarilla tapahtuu onnettomuuksia huomattavassa määrin enemmän kuin autoilla. Mutta huippu on asia jonka

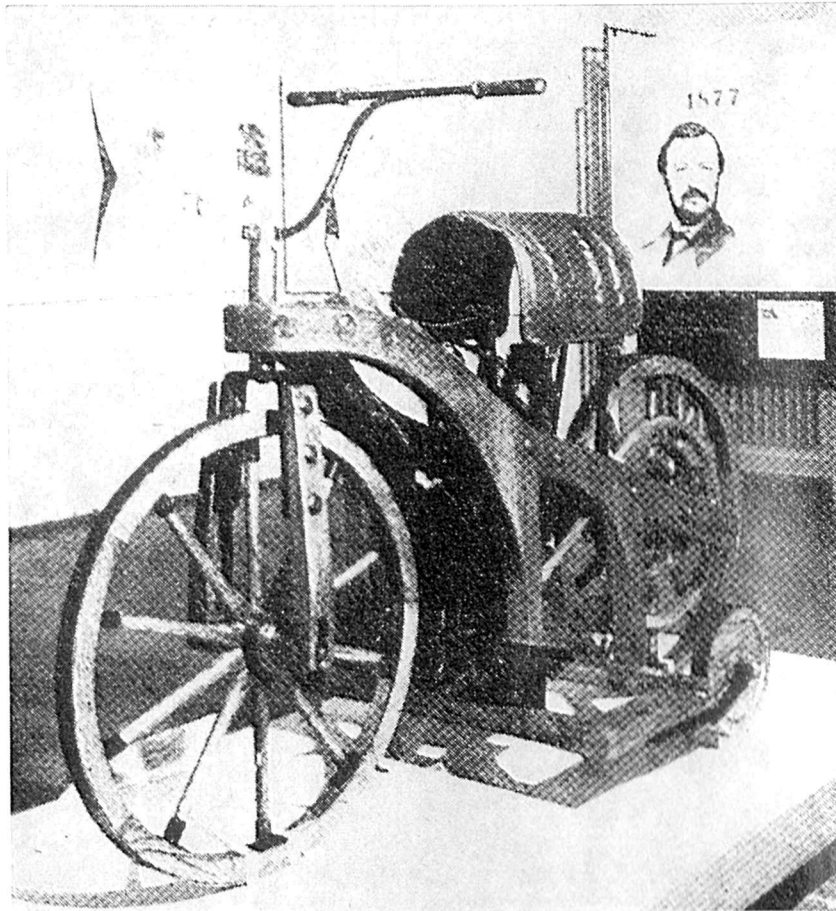
kuulin harmikseni. Nimittäin arvon motoristit kuulemma takovat pyörää hieman lisää jollei se nyt satukään menemään tuusannuuskaksi lipattaessa.

Tiedä sitten syyllistyykö reilu matkamotoristi moiseen. Mutta ei nyt kumminkaan tarvitse paljon tällaisen jälkeen miettiä miksi vakuutusmaksut nousevat.

Oli asia nyt kuinka tahansa, täytyy tosiaan tienata entistä enemmän tämä kevät, että pääsee sitten kesällä matkaa taittamaan.

Terveisin

Paula

Eiliset moottoripyörät

Me super-pyörä aikoina ajavat motoristit, emme useinkaan ajattele sen kauemmaksi kuin siihen kultaiseen Jawa-kauteen. Onhan toki ennen Jawojakin ollut jokun näköisiä kaksipyöräisiä. Toisin sanoen oikein moottorilla varustettuja.

Eihän tämä moottoripyörä tosin mikään ikäloppu keksintö ole. Eräskin malli valmistui vuonna 1885. Sen rakensi saksalainen setä nimeltä Gottlieb Daimler.

Höyryllä toimivaa kaksipyöräistä oli kokeiltu jo aikaisemminkin,

mutta perin huonolla menestyksellä, sillä ne tupsasivat hajoamaan miltei heti ensi yrityksellä.

Eipä silti tämä Daimlerin keksintö oli itseasiassa nelipyöräinen räjähdysmoottorilla toimiva pyörä.

Puurunko, puupyörät, hihnaveto ja varsin epämukava istuin. Sen kaksi valtavaa kärrynpyörää eivät taanneet mitään erikoisen hyvää tasapainoa, joten tämä menopeli vaati kaksi apupyörää, ikään kuin tämän päivän pikku-polkkupyörissä.

Moottoriltaan se oli yksisylinterinen ja sylinterin koko oli suunnilleen 3 litran maitokannun kokoinen. Moottorin kierrokset yliti 900, teho oli n. 0,6 hv. Kuten sanottu voiman siirto tapahtui hihnalla.

Tietyvästi sitä mallia ei koskaan kokeiltu yleisillä maanteillä tosin se on kiertänyt maailmalla paljonkin, näyttelyesineenä.

Joidenkin lähteiden mukaan, ensimmäinen pyörä valmistui Pariisissa veljesten Eugenien ja Michel Wernerin mielikuvituksesta. He sijoittivat moottorin silloiseen pol-

kupyörään. Lihasvoiman korvasi siis moottori. Ensin moottori oli myöskin yksisylinterinen, mutta myöhemmin veljekset kehittivät V-moottorin. Koe-ajo suoritettiin vuonna 1900.

Kolme vuotta myöhemmin Sveamman pojat ryhtyivät myöskin moottoripyörätalkoisiin. Tämän jälkeen pääsi varsinainen moottoripyöräteollisuus alkuun kaikkialla maailmassa.

Suurin piirtein tällainen oli siis moottoripyörän alun alku.

Näistä ajoista on kehitys kulkenut huimaavaa vauhtia eteenpäin.

Yksi asia on kuitenkin varma. Niin kauan kuin löytyy reipasta urheilua ja moottoripyörämieltä, rakennetaan moottoripyöriä.

Vaikka auto edustaakin meidän aikamme ihmisen vaatimaa mukavuutta, on aina niitä joille moottoripyöräily- ja pyörät ovat sydämen asia.

Näin lienee myöskin lukijan kohdalla.

Terv. Publa

Ystävämme Hollannista lähettää meille sekä kansikuvan, että hauskan tervehdyksen.

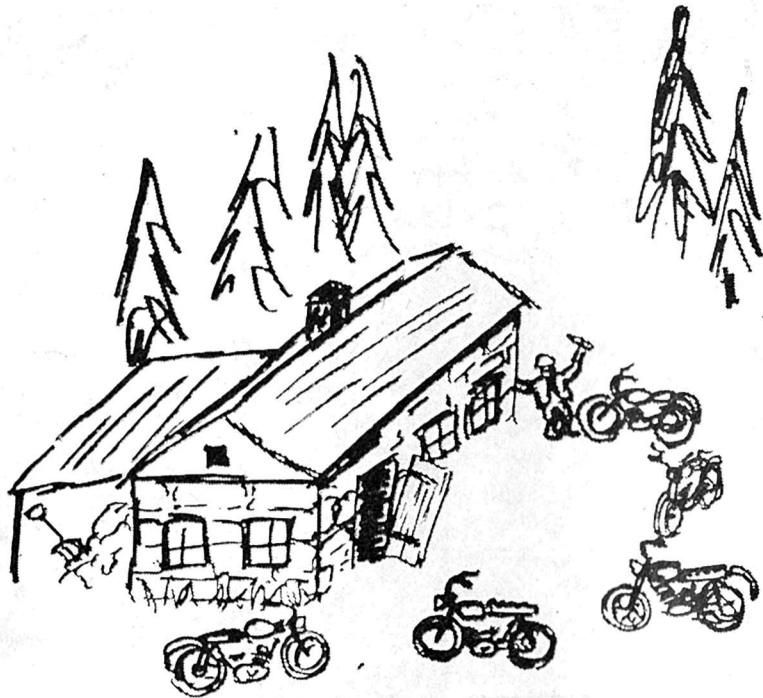
Hyvät suomalaiset moottoriurheilun ystäväni hyvää joulua ja onnellista uutta vuotta. Parhaat toivomukseni moottoripyöräkerho 69:lle vuodelle 1975.

Toivoisin Teille tulevan hyvän moottoripyörävuoden, sekä TT-ajajille, että motocrossa-ajajaille menestyksellistä ajokautta.

Me Hollannin moottoriurheilun ystävät tiedämme ja ihmettelemme Teuvo Länsivuoren ja Heikki Mikolan, sekä muiden saavutuksia, joita olemme nähneet TT-assensissa ja motocrossikisoissa. Toivon, että pääsen tänä vuonna luoksenne Suomeen.

Sydämelliset terveiseni, näkemiin.

**AD MUIDEN
HOLLANTI**

Talvitapahtuma Sieravuoressa 15.-16. 3. 1975

Maaliskuussa järjestetään jälleen MP-69:n hiihto- ym. talvilajien kerhomestaruuskisat Honkilahten Sieravuoressa. Niin että tervatkaatten sukset menokuntoon ja kaivakaa pilkkionget ynnä muut kalannarvausräkit esiin. Majoitus on tuttuun tapaan mökeissä, ravintolakin on taas käytettävissä. Saunaa pidetään lauantaina lämpimänä, jotta

halukkaat voivat käydä kylpemässä pois matkan pölyjä.

Sunnuntaina on ravintolasalissa seisova pöytä, sunnuntaina pidetään myöskin yllämainitut kilpailut, joista sitten tarkemmin aikanaan. Palkintoja on varattu runsaasti. Pisimmän matkan moottoripyörällä ajanut saa myös palkinnon. (Voittohan ei ole tärkein vaan

palkinto) Siitä vaan sitten kohti Sieravuorta..

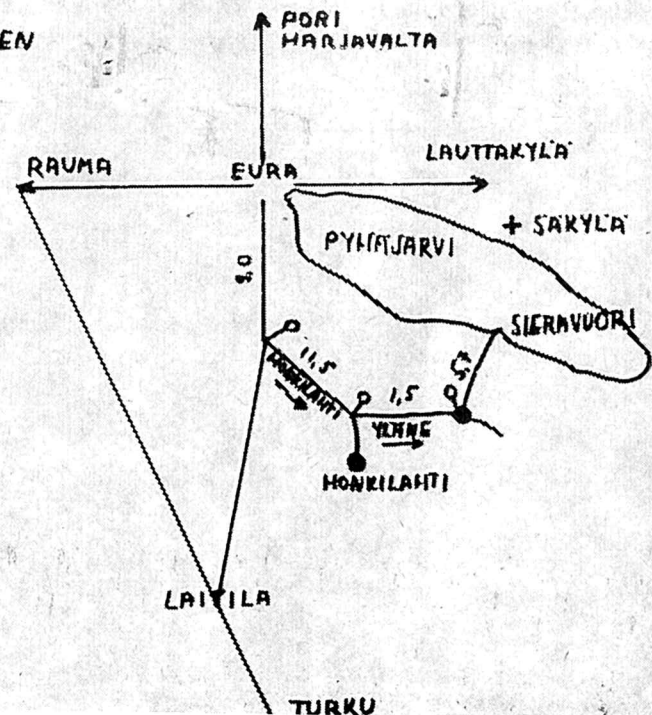
ILMOITTAUTUMINEN: ilmoittautumismaksu 15:— lähetetään Euran Osuuspankkiin tili n:o 5002 8527 Mauri Kariniemi. Ilmoittautuminen tehtävä 24. 2. -75 mennessä.

Maksun yhteydessä mainittava maksajan nimi, sekä lomakkeeseen

merkintä "Talvitapahtuma". Lisätietoja antaa Mauri Kariniemi, Eura puh. 938-50 233 miel. viikonloppuisin.

P.S. Vivere non Necessse est — motorsmi necesse est. Totuus, jonka jo muinaiset foinikialaiset (muistaakseni) keksivät...

AJO-OHJE SIERAVUOREEN

Naistoimikunta ajatteli, että jotain pitäisi tapahtua. Pitkä syksy pitäisi saada kulumaan.

No, tuumasta toimeen, Raili kyseli kerhotiloja, vihdoin sopivaksi osottautui Helsinggårdin-lastentarha, sali oli varattu 23. 11. -74. Mutta mitä me siellä tehtäisiin? Sehän selviäisi kokouksessa.

Ohjelmien keksiminen ei tuottanut sen suurempia ongelmia, mutta toteutettujen kalastaminen tuotti erinäisiä vaikeuksia.

— Ja siitähän oli lähdeittävä, että kaikki perustui vapaaehtoisuuteen. (Kuitenkin pienellä varauksella).

Seuraavaksi jouduimme jakaamaan hommat ja ken uskalsi panna hanttiin niin ttemana oli "tai, sut hakataan", joten aika nopeasti saimme järjestysmiestä myöten hommat järjestettyksi.

Mutta ohjelmanumeroihin tarvittiin myös älyvälkkyjä. Koska ohjelma oli koottu lyhyen ajan puitteissa ei jäänyt edes harjoitteluun aikaa. Sillä esiintyjät oli valittu eri paikkakunnilta.

Tietenkin piti keksiä ohjelma miesten päänmenoksi. Yks' kaks Raili kekkasi, että laitetaan pojat kilpailemaan. Hän oli hetken ajan kuin ? merkki että mitäs jos misterkilvat, siinä saisivat kaverit ilmentää itseään.

Näytelmä olisi myös kiva, tai paremminkin joku sketsin tapainen, eräs tytöistä selvitteli juonen ja niin päätettiin näytellä.

Kahvitarjoilu oli myös ohjelmassa sekä kunnon eväät, niin että voi-

tiinkin ruveta tekemään kutsukortteja jos sattuisi, että lehti heti ei ajoissa jostain syystä tulisi painosta ulos.

JUHLAT SIIS SAATTOIVAT ALKAA

Yllätykseksi järjestäjille ja yleisölle, paikalle saapui Einarin kotiorkesteri esittäen ravurinsa "Harrikka Einarin".

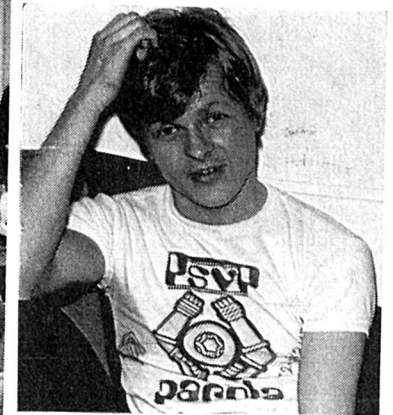
Runsaslukuinen yleisö ablodeeras pojat laulamaan paljon muutakin. Koko aika saliin tuli immeisiä lisää, tunnelma sen kun tiivisty. Einarin kotiorkesterin mennessä tauolle puffetin puolelle, oli ilmassa todellinen iltamien tuoksu Oy Jee.

Tämän jälkeen lauloi yleisö täysin rinnoin, jonka jälkeen oli vuorossa illan "sketsi" (Tapahtui baarissa). Jokainen inspiroi repliikkinsä, sillä mitään vuoropuheita ei oltu suunniteltu. Osa näyttelijöistäkin kun oli kaapattu yleisön joukosta, kuten sanottu, "vapaaehtoisia" löytyi. Siis yhteislaulun jälkeen estraadi oli meidän. Juoni oli suurinpiirtein seuraava:

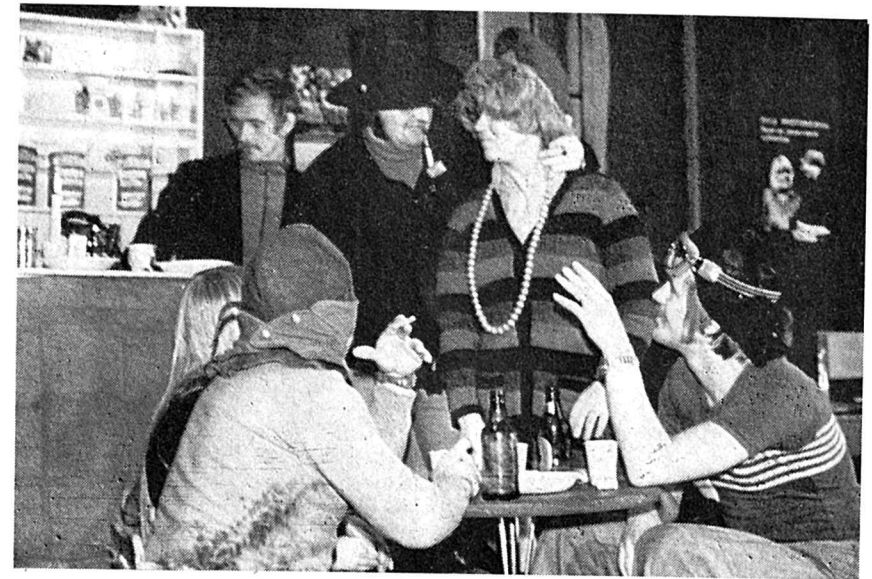
Baariin saapui moottoripyöräilijä, joka osoittautuikin tytöksi. Paikalla olleet pojat alkoivat silminnähtävästi herjata tyttöä, samalla tenttien häntä. Tämä tyttö ei ollutkaan pompoteltavissa, koska baari oli paikallinen keskikaljakapakka. Oli kylän vanhempiakin saapunut iltakaljoille, vaihtamaan kuulumisia AIV-rehun noususta ja muista

"Lastentarhalaiset" iltapalalla.

Pauli (Bablo) Vekama miettii sijoitustaan.

Kylän vanhukset tulleet iltakaljalle paikalliseen keskikaljapaikkaan.

varteenotettavista seikoista. Myöskin juuri tulleet vanhukset huomaisivat tytön, jonka jälkeen menivät istumaan päivitellen maailmanmeno, kertaamalla samalla omaa kultaista nuoruuttaan. — Eipä silloin ollut kun jopot, mopot, hevoset ja rattaat.

Hetekn kuluttua mummo tuperuikin kuulemaansa ja näkemäänsä. Vari oivalsi salamana, että pumpuhan se taas ja sukan varresta kiireissään tempaisi mummon leukapieliin nitroa Ou Jee!

Moisen hupailun päätyttyä olikin ruokailun vuoro, jonka naistoimikunnan tytöt oli kiitettävällä tavalla saanut aikaiseksi.

Ja jälleen ohjelmassa seurasi silmänruokaa — julistettiin misterikisat alkaneeksi. Tuomaristo istui tyylikkäästi odotellen ehdokkaita maneesille. Madame Rosoo kuulutti: Ensimmäinen ehdokas.

N:o 1 Kari Syrjänen saapui loistavissa ja paljon lupaavissa kalsongeissa, ylägropan peittona pienoinen karva, sekä kutreilla keikkui roston.

N:o 2 sipsutteli kiinalaisissa tosuissa lavalle helmat heiluen, viuhkan takaa erottui Pekka Ilvonen. Puku oli viimeispäälle unimekko.

Yönmustassa paitasessa keveästi keinahdellen saapui n:o 3 Antti (Ana) Karttunen esittelyyn. Meikipoika aito tää aikoo toiset yllättää. Ou Jee!

Purppuran punaiseen sonnustautuneena ja palomiehen pipoon pukeutuneena porhalsi paikalle n:o 4 Kari Ahola, karvarinta melkoinen.

N:o 5 polkaisi paikalle pussit kuin pussit heiluen oh' mikä reisi tummista laseista huolimatta erotimme hänet Veli-Matti Tikkisexi. Sillä sitä ei pitänyt puuttuman. Hymykin kun yhtä Oxygenolia.

Einarin kotiorkesteri.

N:o 6 ehdokas Thedor Koponen, tällä kertaa taisi jännittää, sillä hänen silmistä päätellen ei viisari värähtänytkään. Urkeista totesimme hänet varsinaiseksi sporttariksi.

Viikinki Myppiä edusti n:o 7 Olli Ahokas, sanoi harrastavansa vaimoan, jonka myös näki punnerustyylissä, (joka oli loistava) kynttilän valo mukanaan hiipi ikäänkuin siipi maassa.

N:o 8 Simo Hänninen uniasussa arvosteltavaksi cane calon hiukset sievästi laineilla.

N:o 9:än kauneusunet olivat jääneet kesken, tukka sippuralla tuli Jussi Pulkkinen — olikohan tullut mukaan Jussin kuuma juomapussi, ilmeistä päätellen oli.

Kas sieltähän tuleekin jo toiseksi viimeinen n:o 10 Pauli (Pablo) Vekama. Puposissa laukkuhousuisaan ja nahkakuosi takaraivolla.

Ilmeen vakavuus teki esiintymisen arvokkaaksi.

N:o 11 Timo Rajakangas tuli sisään kuin itse aurinko. Kevyt suudelma madamelle ja rikolliset punnerrukset tämä olikin hännän huippu pikku-Timppa liukas luikku.

Vihdoin kun kaikki oli esitelty, ryhtyi tuomaristo (6 tyttöä) laskemaan antamiaan pisteitä yhteen. Lopputulos selvisi pian, pisteitä näet sai esiintyjä sexikkyystään, punnerruksesta ja muutamasta kysymyksestä, kuten onko luonto tehnyt naisen kohdalla suunnitteluvirheen ja riippuen vastauksesta tuli pisteitä.

Tässä kilvassa ei oikeastaan kauneudella ollut juuri mitään tekemistä. Esiintymisellä oli suuri vaikutus.

Jännittävää oli, kuka voittaisi Motoristi-lehden ihanne prinssin

Tulostase 1. 8. 73-31. 7. 74

KULUT

I Varsinaiset kulut

Kerhotoiminta	2 796,04	
Kontioralli	4 816,65	
Motoristi	6 690,59	
Muut kulut	866,89	
Poistot	313,00	15 483,17

II Tilikauden voitto

3 119,31
mk 18 602,48

Erittelyt

Kerhotoiminta	kulut	tuotot
Kerhomerkit	3 390,00	6,00
Varasto	./ . 1 780,60	1 609,40
Rallikalenteri	773,85	
Ilm.tulot		200,00
Kok.kulut	312,79	
Siht.	100,00	
	mk 2 796,04	200,—

Kontioralli	kulut	tuotot
KR-merkit	2 615,00	3 826,00
Varasto	./ . 404,50	2 210,50
Ilm.maksut		2 610,00
Palkinnot	427,00	
Leirikulut	1 812,55	
Sekalaiset	366,60	
	mk 4 816,65	mk 6 436,00

TUOTOT

I Varsinaiset tuotot

Jäsenmaksut	10 622,50
Kerhomerkkien myynti	206,00
Kontioralli	6 436,00
Mainostulot	550,00

Korot

787,98

mk 18 602,48

Motoristi	Kulut	Tuotot
Painatus	4 390,59	
Posti+yleiskul.	2 300,00	
Mainostulot		550,00
	mk 6 690,95	mk 550,00

Muut kulut	kulut
PSP	504,10
Sekalaiset	362,79
	mk 866,89

Omaisuuustase

VASTATTAVAA

I Siirtyvät erät

Kontioralli	1062,55	
Jäsenmaksut	5000,00	6062,66

II Oma pääoma

Pääoma	16788,95	
Tilikauden voitto	3119,31	19908,26

mk 25970,81

VASTAAVAA

I Varsinainen omaisuus

A Rahoitusomaisuus		
Postisiirtotili	5532,71	15532,71
Kork.kork. tall.tili	10000,00	
B Vaihto-omaisuus		
Kerhomerkit	1780,60	
Kontiomerkit	404,00	2185,10
C Käyttöomaisuus		
Kalusto	646,00	
Lisäys	404,00	1050,00
Poisto		313,00
		737,00

II Siirtyvät erät

Kontioralli	6316,00	
Mainossaatavat	200,00	
Korot	1000,00	7516,00
	mk 25970,81	

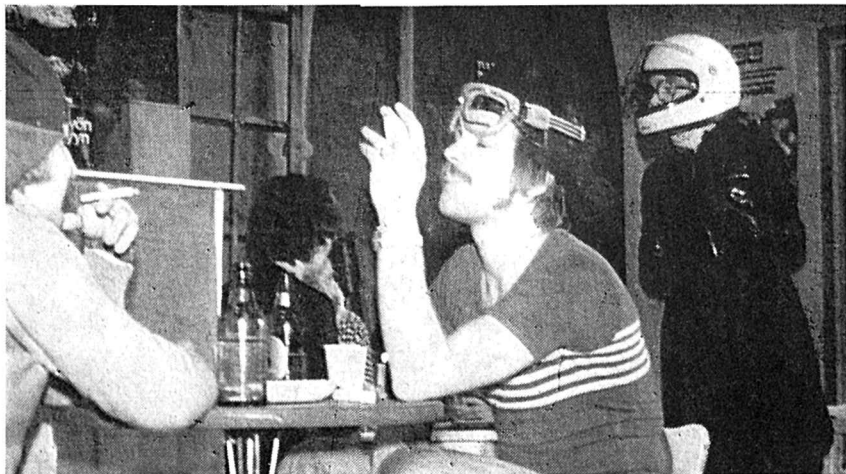
Helsingissä 15. pñä syyskuuta 1974

Orko Tallinen Jan Anders Söderholm

Mauno Tonttila Aimo Turunen

paikan, josta tuli pikku-Timppa, lilliputti (Timo Rajakangas) onnea. Kolmanneksi selviytyi Simo Hänninen, toinen perintöprinssi, Kari Ahola ja palokunnan pipo. Ja sitten se suurin ja kaunein meikäpoika

Ou Jee! N:o 3 Antti (Ana) Karttunen. Kaikki saivat palkinnoksi shampanjapullon paremmin sijoituneet kumminkin suuremman. Kilpailijat availivat pullojaan laval- la ja sen jälkeen lava olikin yhtä

Timppa Kossila ja Syrkkä Syrjänen rupee tenttaan Publa Vekamaa.

Misterit toinen toistaan komeempaa ja "Lennart lihaksissa" löytyi ou jee!

Ken on meistä kaikkein kaunein.

shampanjaa. Hauskaa oli kaikilla mukana olleilla, tietenkin sattui pieni välikohtauskin. Talonmies näet hermostui, meidän meteliin, mutta jokainen harrastaa mitä harrastaa, niinpä hänkin pirttiviljelystä. Onneksi ei kuitenkaan kukaan jounut tuota onnetonta "rähinävii- naa"!

Lopuksi seurasi tanssia neulapoi- kien johdolla "poikia" hoiteli Kalevi Toivanen, joka mainitsi, että tv:ssäkään ei ollut nähnyt näin hauskaa. Kiitos musasta Kaleville.

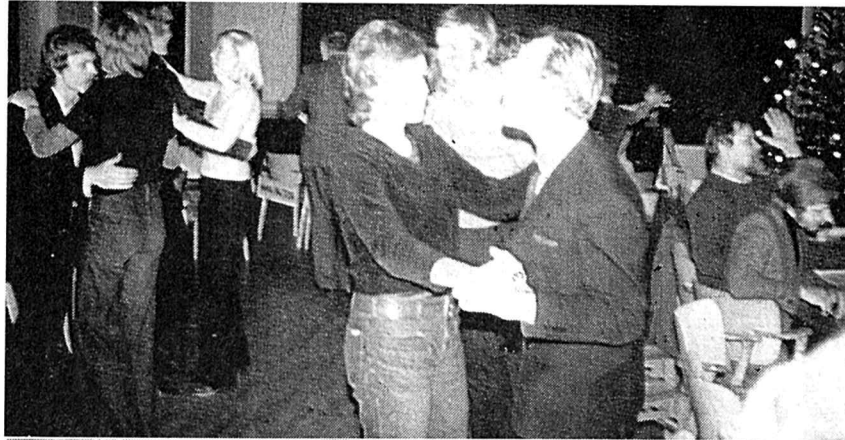
Vastaisuudessa tällaisia tilai- suuksia voisi järjestää toistekin. Sehän on selvä, että tällaisissa hi- poissa kerholaiset viihtyy. Vain toi-

nen ajankohta, että pääsemme pyö-
rillä liikkeelle, yleensä hoitaa mat-
kat omilla hevosvoimilla.

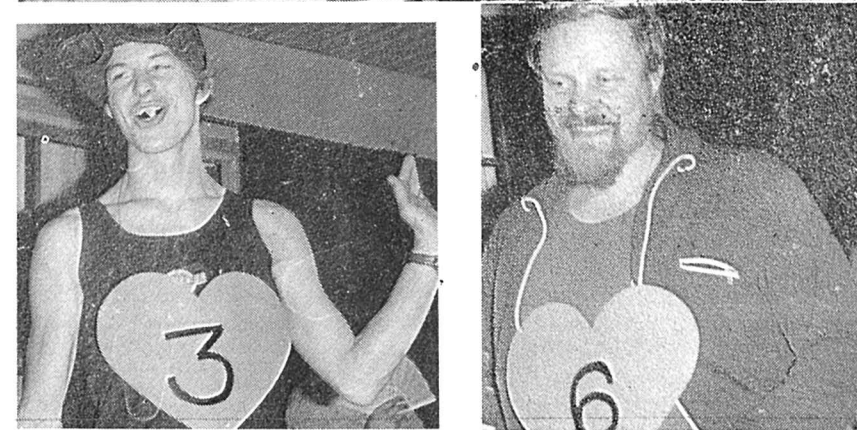
Kerholehti informoi kyllä seuraava-
vassa tapahtumasta.

Tavataan taas.
Rokataan taas.
Ou Jee.

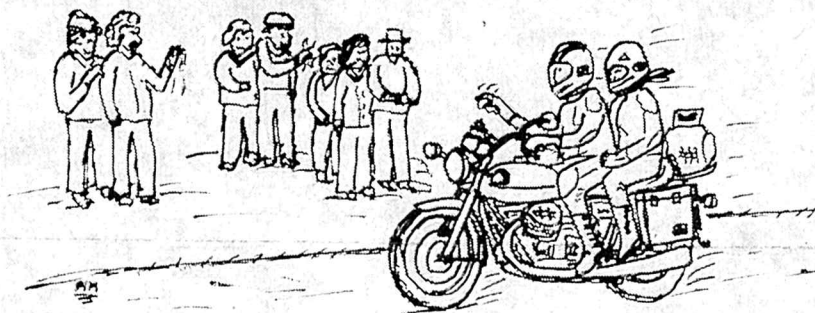
Raili Toivanen
Paula Vekama

Yläkuvassa lastentarhassa jammattiin. Alakuvassa sen sijaan misterien
ilmeitä. Jussi Pulkkinen paplareineen ja Kari Ahola palokunnan pipoineen.

N:o 8 Simo Mummu Hänninen, n:o 5 Veli-Matti Tikkinen, n:o 3 meikäpoika
Antti Canaj Karttunen ou jee, n:o 6 Teuvo (Theodor) Koponen.

Pikkumiehet ojan penkoilla

Jaa-a toista oli pienenä pojannasikkana Korvenperän Mäkikylässä. Meitä poikasia asusti silloin siellä melkoinen lauma. Ja tietäähän sen, että jos jotain ihmeellistä tapahtui niin paikalta löytyi myös kymmenpäinen poikajoukko. Oli jännää, yhtä juhlaa seurata maitolavalta läheisen kaupungin jawarinkien kaarteenoitoa ja menoa kylän tanssilavalle ja se vasta tapaus oli, kun Mettänkylän soratietä eräänä viikonvaihteena porhalsivat luotetavuusajajat.

Pidettiin aikamoista metakkaa Laukkumäen mutkassa odoteltaessa ajajien saapumista, viskottiin ajankuluksi kiviä tien toisella puolella könöttävän latoluuskan seinään ja taidettiin siinä tehdä muitakin koiruuksia, — tietäähän ne poikien metkut. Kunnes kaarteeseen säntäsi monenlaisia vempelitä, maantie pöliisi ja pakoputket

paukkuivat. Naamat savessa karsikot äijät pykäsivät parastaan oikein vanhan ajan amatöörien malliin, painuen tuulispäänä kurvaan kiviä perään hyvästiksi heittäen.

Moottoripyörät otettiin vastaan vilkuttaen, moikaten ja huutaen. Nämä mainiot äijät olivat sankareita, ihailimme heitä ja heidän räjäkkää menoaan. Kun motoristi vastasi vilkutukseen, sai hän erikoisen suosion. Mieliin kipusi halu päästä ajamaan moottoripyörällä sitten joskus isona miehenä.

Halusimme olla näitä motoristisankareita, niinpä jokainen poika kuvitteli polkupyöränsä ihanteensa vauhtiraudaksi. Ja niin ajettiin näillä fillari-moottoripyörillä kylään suu vääränä päristen ja naamaräystä märkänä. Olimme näitä moottoripyöräilijöitä leikeissämme!

Oi niitä aikoja, — mutta ei ajat ole muuttuneet, sillä on noita pik-

kumiehiä teiden penkoilla vieläkin vilkuttamassa nyt vain retkimotoristeille, kuten kaikki ovat huomanneet. Moottoripyörä on sivukulmilla harvinainen ja mielenkiintoinen kapistus, jota täytyy tulla katsomaan.

Ehkä tuossa poikasakissa seisoo tuleva motoristi, joka ottaa esikuvakseen vaikkapa sinut. Voit siis

esimerkilläsi vaikuttaa pojannasikkoiden pyöräilyinnostuksen ja harastuksen kehittymiseen. Vastaa poikien vilkutuksiin, jos suinkin voit, vaikka tämä tuntuisikin turhalta. Sinulla, tämän päivän motoristi, on vastuu huomissa aamunkoitossa ajavasta moottorimiehestä.

P. Michelsson

Sunnuntairetki hollantilaiseen tapaan

Ei tässä ole käskynjaolla motorisoitu poliisiosasto eikä jonkun armeijan lähettikuntaa. Ompahan vain etelähollantilaisen pikkukaupungin motoristikerho lähtenyt sunnuntaiajaluille maan pohjoisosiin. Tässä poseerataan yhteiskuvassa Muidenin historiallisen linnan edustalla. Tämä muuten on entinen Hollannin kuninkaanlinna ja nyt se on erinomaisesti järjestetty linnamuseo. Se on muutama kilometri Amsterdamista itään ja mukava poikkeamiskohde suomalaislekin retkimotoristille. Tässä Barendreys'n retkimotoristien kerhossa on edustettuna ikäluokat 20—50:een ja pyörät ja ajovarusteet ovat korkeata luokkaa. Mutta koska hollantilaiset ovat individualisteja, ei ole kahta täysin samanlaista pyörää eikä ajosua. Ollaan kave-

reita, muttei laumaihmissä. Ja siihenhän aidot motoristit pyrkii Suomessakin.

Barendreys'n kerhon toiminta on kiinteää ja monipuolista. Keväällä järjestetään rallitapahtuma ja pitkin kesää tehdään suunniteltuja yhteisretkiä ja tutustutaan oman ja naapurimaiden kohteisiin. Eiköhän tässä olisi vihjeeksi idea toteutettavaksi suomalaistenkin retkimotoristikerhojen toiminnassa. Taitaisi olla tavanomaiselle sunnuntaiturismille shokki, kun parikymmenpäinen motoristijoukko päräyttäisi vaikkapa Tampereen Näsinneulan juurelle tai Hvitträskiin.

Kansikuvan on lähettänyt hollantilaisten motoristien "hovikuvaaja" ins. Ad. Overgaag. Samalla hän lähettää terveiset suomalaisille motoristiystävillään.

Moi Paula!

Tampere 15. 12. 1974

Kiitti hyvää Motoristista. Mä huomasi sen sun "hätähuodon" siinä päätoimittajan palstalla. Ajattelin, että on häpeä, ettei Tampereen kokoisesta kaupungista viitti panna paperille muutamaa sanaa paikkakunnan tapahtumista. On

tainnu se ainutkin urhea nimittäin Panhelaisen Jaska vallan unohtaa Motoristin kun juttuja ei ole näkynyt. Vaikka myöhään se jäi multakin toi jutun kirjoittaminen, mutta toivottavasti ehtii tammikuun Motoristiin.

Hämeen hitaat

Täällä Tampereellakin ollaan jo keritty talven kynnykselle. Vaikka lunta ei ole on tunnelma motoristin mielestä jo varsin talven tuntainen, röntäsateineen ja nollan lähellä olevine lämpötiloineen. Präkät ovat kadonneet jo melkein täysin katukuvasta, tosin aina silloin tällöin näkyy joku urhea ajavan röntäsateessa. Suurin osa on pakannut ajovälineensä huolellisesti odottamaan tulevaa ajokautta.

Takana oleva ajokausi, niin märkä kuin olikin, sujui täällä melko mukavasti. Kesän jo niin moneen kertaan manatut ilmat eivät innostaneet ajelemaan pitkiä matkoja. Tuli sentään piikki jammun mittariin lisää kilometrejä kymppitonni verran ja lukemattomien muistojen joukkoon tallennettiin käynti Saaristorallissa ja Muurat-Meetingissä. Molemmat oli saatu viihtyisiksi mukavasti valituilla ohjelmilla. Tällaisiksi tapahtumiksi pitäisi rallien muodostua, ettei niistä tulisi vain pellikä merkkienhakumatkoja, Kii-tokset molempien järjestäjille.

Myös kesän onnettomuuslukemat

näyttävät valoisimmilta. Liekö märkyys vähentänyt menohaluja. Positiivista kumminkin.

Mitään kehitystä en sensijaan ole havainnut tapahtuneen paikallisen mp-kerhon aikaansaamisen suhteen. Panhelaisen Jaakko joskus muinoin kyseli, että onko muita kuusysin jäseniä kuin hän Tampereella, eikä ilmeisesti ole saanut vastausta koska yhteistä palevirii ei ole kuulunut. Voin lohdutella, että on niitä jäseniä minunkin tiedossa kymmenisen kappaletta. Aina puhutaan hämäläisestä hitaudesta. Vai liekö synä motoristien paljous, joka ei missään nimessä saisi olla yhteistoiminnan esteenä, joten kaikki ovat eristäytyneet omiin jengeihinsä ja kontaktien luominen on vaikeaa. Toivottavasti kaikki Tampereen ja ympäristön kuusysin jäsenet nyt ryhdistäytyvät ja saadaan aikaan jotain näkyvää. On suorastaan häpeä ettei näin suuresta paikasta löydy aktiivista aines-ta. Paljon pienempiin paikkoihin syntyy paikallisosastoja melkein kuin sienä sateella.

Kun moottoripyörä oli häpeällä leimattu

Vuonna 1967 muutamat uskolliset ja uskaliaat perustivat moottoripyöräilijöiden harrastuskerhon, josta sitten kehittyi kasvuista Moottoripyöräkerho 69 paria vuotta myöhemmin. Tämä oli protesti moottoripyöräilyn alennustilaa vastaan. Suomessa vuodet 1963—68 olivat moottoripyöräilyn laman ja häpeän vuodet. Silloin vaati todellista rohkeutta harrastaa pyöräilyä ja puukeutua sen vaatimiin varusteisiin. Jotta nykyinen motoristipolvi tajuaisi, miten moottoripyöräilijään silloin suhtauduttiin, kerrottakoon pari elävää esimerkkiä.

METALLIMIEHEN KOKEMUKSET

Jawakauden ollessa lopullaan, muutti syrjäkylästä Tampereelle suuri perhe leveämpää leipää tavoittamaan. Perheen vanhin poika oli juuri työikään tullut ja tosi sinnikkäällä yrittämisellä ja säästämisellä hän kohtaa pääsi Jawan omistajaksi. Viikonlopuiksi hän ajeli synnyinkyläänsä, missä hänellä oli vene, verkko ja metsästysoikeus. Kun sieltä löytyi morsiankin, viikonloppuajot ilman muuta suuntautuivat pois kaupungista. 1960 luvun alkuvuosina hänen työmatkoihinsa ja viikonloppuajoihinsa ei kiinnitetty mitään erikoista huomiota. Monilla oli vielä moottoripyöriä työmatkalajossa talvisinkin. Kun poika oli ulkovaraston trukinkuljettajana tiilitehtaalla, hänen sopi samassa nahkapuvussa ja lentäjälakissa ajaa työmatkat kuin istua trukinkin pukilla.

Sotaväen jälkeen poika muutti suureen metallitehtaaseen paremman ammatin toivossa. Aika oli äkkiä muuttunut auton läpimurron myötä. Poika oli suuren osaston ainoa työntekijä, joka ajoi työmatkat moottoripyörällä. Yleiset kulkuneuvot eivät vuoroissa oikein sopineetkaan. Ja pojalle oli varsin tärkeitä viikonloppumatkat kotiseudulle, talvisinkin pilkkimään. Hän piti pyörästään ja ajosta. Mutta työkaverit eivät pitäneet ja pojasta ja hänen pyörästään tuli suoranaisten silmätikku. Kun poika intoutui puolustamaan pyöräänsä, se lisäsi toisten ivaa ja suoranaista painostusta. Vaatekaapeilla oli ainainen leukailu pojan ajokampeista. Kun työmatkaa oli 6 km, ei kylmällä voinut tavallisissa varusteissa ajaa. Mutta kaverit päivittäin kehottivat poikaa viemään nahkapukunsa ja saappaansa kaatopaikalle. Etenkin ne työkaverit jotka olivat hankkineet ensimmäisen autonsa ja tulivat töihin puolikengissä ja prässihousuissa, ilveilivät pojan ajokampeita. Itse moottoripyöräkin oli pilkan kohteena, mutta voimakkaammin ajovaatteet.

Vastaviihity vaimokin sai asuntoalueella kokea pilkkaa moottoripyörästä ja siitä, että hän viikonloppuna lähtee pyörän takasatulas- sa kotiseudulle. Vaimo oli siihen asti pitänyt pyörällä kulkemisesta. Nyt naapurit ivailivat, esikoinenkin oli tulossa. Eräänä lauaintaina vaimo teki lakon: hän ei enää lähde moottoripyörällä mihinkään, on saatava auto ja ihmisten iva loppumaan. Nyt oli kapina pyörää vas-

taan noussut jo omassa perheessä ja miehen alistuttava. Hän meni autokouluun ja hankki sellaisen käytetyn auton jonka alottavan nuoren perheen budjetti salli.

Työpaikalla kaverit tuntuivat saaneen painostusvoiton ja olivat vahingoniloisia. Oli poistettu kuvasta moottoripyörä, työporukan viimeinen. Mutta jälkinäytöskin vielä tapahtui. Sinä talvena oli kylmän viimaisia aamuja ja poika puki työmatkalle ylleen hyväkuntoisen nahkapuseronsa. Ja siitäkös nousi numero työmaan vaatekopeilla: kun on kerran luopunut moottoripyörästä on luovuttava mustasta nahkapuserosta, josta oli tullut suorastaan väkivaltaisuuden sekä hyljätyn motorismin symboli. Poika alistui siinäkin ja osti sellaisen tikkitakin, joka sinä talvena oli muodissa. Lämmin ja käyttökelpoinen nahkapusero hyljättiin unhoon ullakolle. Yhteenvetona voisi sanoa: sillälailla Rosvo-Roope hiljaa hirtettiin.

AMMATTIKURSSILAISEN MOOTTORIPYÖRÄ

Metsäkylässä oli veljessarja joka oli tunnettu teknisestä taitavuudesta ja kovasta yritteliäisyydestään. Urakoitiin erilaisia töitä traktorilla ja tehtiin metsurin hommia. Kulkuneuvoina oli kaksi Jawaa, niitä tarvittiin mm. metsurin hommiin mentäessä ja kirkonkylässä asioidessa, matkaa sinne kun oli 25 km. Oli vuosi 1965 ja siinä vaiheessa ei katsottu vielä olevan varaa autoon. Moottoripyörät olivat käytökelpoiset ja traktorilla sopi ajaa asioitakin tarpeen vaatiessa.

18-vuotias poika oli erittäin taitava konemies, hän oli lyömätön mm. traktorin taitoajokilpailuissa. Moottoripyörä oli hänelle erittäin tärkeä harrastus, teknisesti ja ajotaidollisesti. Vanhin veli siirsikin paremman pyöristä pojan nimiin.

Poika haki ja pääsi konealan ammattikurssille. Kurssikeskus oli 70 km päässä kotoa ja poika päätti kulkea viikonlopun kotiin pyörällä. Olihan hänellä ensiluokkaiset ajovarusteet ja tottumusta kylmänkin kauden ajoon.

Kursseilla oli 40 maaseudun nuorkaista eri puolilta, mutta ainoastaan tällä yhdellä oli moottoripyörä. Ilmeni aivan selvästi, että tästä pyörästä ei pidetty. Jopa opettajat esittivät kärkeviä huomautuksia moottoripyörää vastaan. Pyörän omistaja 190 senttisestä pituudesta huolimatta oli ihmissuhteissaan ujo ja hiljainen ja hän kärsi tavattomasti kaverien piikittelystä. Jotkut äänekkäimmät tyypit ottivat pojan kaapista kypärän ja ilveilivät sillä: kuinka voi löytyä joku joka pistää tällaisen päähänsä ja mikä hän kuulee olevansa. Myös pojan nahkapukua ivailtiin.

Poika kärsi tästä niin, että siirtyi hankaliin linja-autovuoroihin ja jätti pyörän kotiin.

Nyt vuosia jälkeenpäin tämä mies sanoo tajuavansa, että ilmeisesti ne pilkkaajat pohjiltaan kahtivat hänen pyöräänsä, kypäräänsä ja ajopukuansa. Sillä mihin ei itse tavoiteta, sitä pistetään mahalaksi. Ja pettymys purkautuu aggressiona: kun ei uskalleta ihailla, kirotaan ja ivataan.

EERO MIKKOLA

Kirje Ystävältä

Sain tässä eräänä päivänä kirjeen Ystävältä, siltä Ystävältä, joka joutuu makaamaan sänpohjalla seuraavat puolivuotta eli suurinpiirtein ensi ajokauteen.

Kirje oli kaikinpuolin iloinen ja kukaan ei olisi voinut kuvitella, että se on motoristilta, joka ei enää koskaan voi olla varsinainen motoristi, sillä ensi kesänä hän, meidän muiden ajallessa istuu rullatuolissa ja katselee hurjaa menoamme.

Henkilökohtaisesti tuo kirje oli minulle täysi shokki, kai se onnettomuus on useinkin mielessä, varsinkin kun luulee pärjäävänsä, silloin se on karkoitettava, jotta tosiaan pärjää.

Ystävänä on koettanut sopeutua siihen tosiasiaan, että ei tarvi kuvi-

tella nousevansa oman ajokin selkään, tosin hiljaisessa mielessään hän, tämä urhea pikkuystävä on päättänyt sen sijaan nousta minun pyöräni takaistuimelle ja kulkea mukana, jos me vai sen hyväksymme.

Tuntuu suorastaan mahdotto-malta, että Ystäväni loihtii tilannetta seuraavin sanoin: "se taisi sittenkin olla väärä pyörämerkki tai tässä super-mallissa ei sittenkään ollut siipiä ikäänkuin lisävarusteina". Hän yhä edelleen on iloinen siitä, että sai jäädä luoksemme, joskin kaikki mitä suunniteltu oli, ei toteudu koskaan.

Tällaisia Ystäviä on varmaan muillakin. Kukapa tietää, vaikka juuri minä olisin sinun Ystäväsi ensi syksynä.

Surusanoma kiiri jälleen yli koko Suomen maan joulukuun puolella välissä. Eduskunta oli hyväksynyt uudelleen moottoripyöräverolain. Tosin jälleen vain yhdeksi vuodeksi. On taas aikaa vuosi kerätä rahaa uuden pyörän ostoa varten, jos vaikka vero poistuisi ensi vuoden jälkeen. Hyvin, hyvin epä-

todennäköiseltä se kyllä tuntuu. Siis jälleen pätee vanha sananlasku: "vanhassa vara parempi". Se on sitä liikenneturvallisuutta suomalaisittain.

Hyvää uuden vuoden jatkoa toivottelee kuitenkin

LASSE SUHONEN

MYYTÄVÄNÄ

Yhdellä omistajalla ollut YAMAHA —650/73. Pyörällä on ajettu 47 000 km ja siinä on nahkaiset sivulaukut. Hinta 5 500 mk.

Omistaja Veikko Pätilä
54100 Joutseno
Puh. 953/34584 (iltaisin).

Myydään Kavasaki 750 vm. 1974, ajettu 6 674 km (kuin uusi), hinta 7 200 mk., sekä AJS 650 vm. 1962 + paljon uusia osia mukaan. Hinta 1 600 mk. Tiedustelut osoitteella:

Reima Maijala
Ylihella 62110

MYYTÄÄN entisöintikelpoinen Rudge 500 (neliventtiilinen), hinta 700 mk. Tiedustelut osoitteella Taisto Maijala, Yli-Hella 62110

Motoristi n:o 4—5. 74 siv. 9 olevan Yamahan California lisävarusteet mm.:

- 2 kpl tuulilaseja
- peilit, kojetaulu, Kawa-tankki satulakaarineen
- kaatumaraudat, astinlaudat, takateline
- leveä ohjaustanko, äänimerkinantolaitteet
- Yamahan merkki, lukematon määrä vilkkuja
- Kawa peilit 2 kpl:tta, uudet etupään jarrupalat
- etu-teleskoopin jatkoholkit
- Avon runko, vaihdelaatikko ja kardaaani.

Puh. 921/725025/Lasse

BMW:n matkakate, malli "BAL-ZERECK". Erittäin suojaava. Varminnin arkisin klo 16—18. puh. 921/725565/Esa

HALUTAAN OSTAA

OSTETAAN Rojal Enfield 350 vm. 1961, kaikkia moottorin osia.

Ostan lasikuitu- tai alumiinitankin, joka sopii Suzuki 500:een vakiosatulan kanssa, tai vakiotankin.

Pekka Vuorelma
Bulevardi 19 D 28
00120 Helsinki 12
puh. 90 - 649 946.

Harrikka-Einari

Einari se harrikan löysi vajan alta joka sinne jäänyt oli vaarivainajalta. Tuumi, että talvella mä kuntoon panen sen sillä sitten ensi suven ajelen.

Keväällä kun katsastukseen Einari sen vei kotiväelle hän huusi: hellurei. Katsastusmies sen läpi heti päästi Einarin monelta harmilta säästi.

Harikalla Einari kun maailmalle lähti pakokaasun valkoisen taaksensa jätti Itseään hän vertaili TT-ajajiin ja tiukemmin piti vain sarvista kiin.

Ajolakki Einarilla oli aika oiva naapukka kireä ja nahka siinä soiva. Pussihousut jalass oli ratsupaikattu ja jenkkasaappaat kiiltäviksi rasvattu.

Harikalla Einari kun veti polisien tutkaan peräsuoli teki siinä kolme pientä mutkaa... Onneksi paikalla oli konstaapeli tuttu sepä oli Einarille tosi hauska juttu.

Harrikka vaikka oli Einarille nätti, kuitenkin se Einarin kerran tielle jätti. Einarilla kävikin hyvä tuuri, kun vika ei ollutkaan suuren suuri.

Tyhjäkäyntisuputinko tässä oikein klikkaa? Mitäs sitä harrikasta löytyis muuta vikkaa. Sytytystä käänsi hän hiukan myöhemmälle aaloppi käyrästä lensi pientareelle.

Einaria vitutti — hän tahtoi pullon aata harrikka kun tahtoi vain tienposkessa maata. Reissulla ei ollut surullinen loppu? Eikä kummallakaan Kontioon niin kova hoppu.